

ningen af 1882. Det, man diskuterede i Udvalget, var Spørgsmaalet om, hvorvidt Gjenindkaldelse skulde kunne benyttes som Militærstraf, hvorvidt man skulde opstille den i Straffeloven som et Straffeonde, der kan tilljendes ved Krigsrettsdom, men derom er der aldeles ikke Spørgsmaal her. Forslaget i Straffelovsudvalget om at idømme Hjemsendelse som Straf gik ud paa, at Hjemsendelse skulde medføre, at den af den Paagjældende ydede Tjeneste ikke kom ham tilgode, hvorimod han vilde være at indkalde med det paafølgende Mars Ubersklasse og at henregnes til den med Hensyn til Afgjørelse af Vernepligten. Deraf vilde altsaa følge, at den Paagjældende skulde have for det Første et senere Udførelsesaar, for det Andet ingen Nytte af den ydede aktive Tjeneste, og for det Tredie ubetinget Indkaldelse næste Aar igjen. Det var det, der var Spørgsmaal om under Behandlingen af den militære Straffelov, og det var det, Udvalget ikke vilde gaa ind paa. Det, der her er Tale om, er altsaa, at den Paagjældende hjemsendes som for Tiden utjenstdygtig — ikke dømmes til nogen Ting — og saaledes for det Første, at han beholder sit tidligere Udførelsesaar, thi der er ikke Tale om at give ham noget senere Udførelsesaar, og dernæst for det Andet, at den ydede aktive Tjeneste regnes ham tilgode, og endelig for det Tredie er det Spørgsmaal, om han indkaldes igjen næste Aar eller ikke, ikke direkte omhandlet i Anordningen, og det er ikke givet, at han skal indkaldes næste Aar igjen; det vil komme an paa Omstændighederne, og det vil navnlig komme an paa, om han har gjort Tjeneste i det Mindste i den halve Rekrutuddannelsesetid. Derpaa vil det bero, om han bliver indkaldt igjen næste Aar. Men det befatter Anordningen sig ikke med; den siger kun, at det skal være tilladt at hjemsende ham som for Tiden utjenstdygtig. Det Spørgsmaal, om han skal indkaldes igjen næste Aar, afgjøres efter de Grundsætninger, som følges i den Henseende, og der følges navnlig den Grundsætning, jeg her tillod mig at pege paa, og som det ærede Medlem vil kunne blive underrettet om ved at læse den krigsministerielle Skrivelse af 11te Mai 1883, der findes i Kundgjørelse for Hæren. Det, der altsaa her ligger for i Anordningen, er, det maa jeg tillade mig at fastholde tiltrods for det ærede Medlems Bemærkning, aldeles ikke Noget, der kan kaldes Straf, det er en Følge af, at den Paagjældende ikke er bleven uddannet, at han ikke har faaet den Uddannelse, han behøver, og deraf følger altsaa, at Bøgen ikke kan lægges paa, hvad der er Grunden til, at han ikke hidtil har faaet den,

men kun paa det Faktum, at han ikke har faaet den. At der ikke er Tale om nogen Straf, fremgaar ogsaa deraf, som jeg forrige Gang bemærkede, at det Tilfælde, i hvilket det først indtræder, er, at han er bleven syg, og der er vel Tungen, som vil betegne det som en Straf; thi saa vilde man komme til det Resultat, at man idømte Folk Straf for Sygdom, og det kan der dog ikke være Tale om. Det er altsaa det første Tilfælde, at han paa Grund af Sygdom ikke faar den fornødne Uddannelse. Saa kan han hjemsendes, og saa kan der efter Omstændighederne blive Spørgsmaal om at gjenindkalde ham. Nu vil jeg nok vide, hvorfor der skulde være nogen Anledning til at gøre Forskiel her, navnlig til FAVOR for den, som ved egen Forsøelse, mer eller mindre ialtsald, har foranlediget, at han ikke er bleven uddannet; thi det er Sagen, at han ikke er bleven uddannet, og naar han gjenindkaldes, er det for at faa den Uddannelse, han ikke har faaet. Det, at det kan være ubehageligt for den Paagjældende at indkaldes igjen, er meget sandt, men derfor er man ikke berettiget til at betegne en Foranstaltning som Straf, fordi den kan være ubehagelig for den Paagjældende. Det gjælder i samme Grad om den, der paa Grund af Sygdom maa gjenindkaldes. Jeg kan desuden heller ikke se Berettigelsen i den Betragtning, at det skulde være særlig trykkende for den Paagjældende, naar han havde været straffet med Fængsel, at blive gjenindkaldt, fordi Folk i hans Egn paa den Maade fik at vide, at han havde været straffet, eller at han havde været i Fængsel. Dertil kan jeg kun sige, at han har sandelig ikke noget Krav paa, at det skal være en Hemmelighed, at han har været i Fængsel, og jeg skulde ogsaa tro, at der ikke er megen Anledning til at antage, at det skulde forblive ubekendt paa hans Egn, selv om han ikke blev gjenindkaldt. Det er i alt Fald en ren Tilfældighed, om hans Kammerater undlade at omtale det, naar de komme hjem. Men i hvert Fald kan der ikke, i Henhold til den Slags Betragtninger, tillægges den Vedkommende noget retsdydigt Krav paa, at Sligt skal hemmeligholdes. Det hører til de Ting, om hvilke Folk sommetider ikke faae Noget at vide, men hvor det ogsaa sommetider kan gaa saa uheldigt, at det bliver bekendt, men det er der ikke Noget at gøre ved. Jeg kan ikke se rettere end, at det Forhold, der i Anordningen er Tale om, efter hvad der foreligger, slet ikke har været Gjenstand for Overveelse i det Udvalg, der har været nedsat til at behandle den militære Straffelov, og der er ikke i dette passeret Noget, som